Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (четвърти състав)

26 март 2026 година *

„Преюдициално запитване — Съдебно сътрудничество по граждански дела — Регламент (ЕС) № 650/2012 — Членове 1, 3 и 4 — Приложно поле — Понятието „наследяване“ — Завет по закон за грижите, полагани за починалия, докато той е бил жив — Обща компетентност на съд на държава членка да се произнесе по въпроси, свързани с наследяването като цяло“

По дело C-618/24 [Isergartler] [i]

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Oberster Gerichtshof (Върховен съд, Австрия) с акт от 10 септември 2024 г., постъпил в Съда на 24 септември 2024 г., в рамките на производство по дело

XK,

TR,

VQ

срещу

SM,

СЪДЪТ (четвърти състав),

състоящ се от: I. Jarukaitis, председател на състава, M. Condinanzi, N. Jääskinen (докладчик), R. Frendo и Ал. Корнезов, съдии,

генерален адвокат: J. Richard de la Tour,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

– за XK, TR и VQ, от M. Kinberger, Rechtsanwalt,

* Език на производството: немски.

[i] Името, с което е означено настоящото дело, е фиктивно. То не съвпада с истинското име на никоя от страните в производството.

– за Европейската комисия, от M. Wasmeier и W. Wils, в качеството на представители,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 4 от Регламент (ЕС) № 650/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 4 юли 2012 година относно компетентността, приложимото право, признаването и изпълнението на решения и приемането и изпълнението на автентични актове в областта на наследяването и относно създаването на европейско удостоверение за наследство (ОВ L 201, 2012 г., стр. 107).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между XK, TR и VQ, които пребивават в Германия и SM, пребиваващ в Австрия, в рамките на производство по наследяване, образувано след смъртта на бившата партньорка на SM през 2021 г., подкрепяна от последния в качеството му на лице, полагащо грижи до смъртта ѝ.

Правна уредба

Правото на Съюза

3 Съображения 7—9, 11, 14, 34 и 59 от Регламент № 650/2012 гласят:

„(7) Правилното функциониране на вътрешния пазар следва да се улесни с отстраняването на пречките пред свободното движение на хора, които днес са изправени пред трудности при упражняване на правата си в областта на наследяването с трансгранични последици. В европейското пространство на правосъдие гражданите трябва да могат да организират предварително въпросите на своето наследство. По ефикасен начин следва да бъдат гарантирани правата на наследниците и заветниците, на други лица, близки на починалия, както и на кредиторите на наследството.

(8) За да бъдат постигнати тези цели, настоящият регламент следва да обедини разпоредбите относно компетентността, приложимото право, признаването или, според случая, приемането, изпълняемостта и изпълнението на съдебни решения, автентични актове и съдебни спогодби и относно създаването на европейско удостоверение за наследство.

(9) Приложното поле на настоящия регламент следва да обхване всички гражданскоправни аспекти на наследяването на имуществото на починало лице, а именно всички форми на прехвърляне на активи, права и задължения в случай на смърт, било то доброволно прехвърляне по силата на разпореждане с имущество в случай на смърт или прехвърляне по силата на наследяване при липса на завещание.

[…]

(11) Настоящият регламент не следва да се прилага за области на гражданското право, различни от наследяването. От съображения за яснота редица въпроси, които биха могли да се разглеждат като имащи връзка с въпросите на наследяването, следва изрично да бъдат изключени от обхвата на настоящия регламент.

[…]

(14) Права и имущества възникнали или прехвърлени по различен от наследяване начин, например чрез дарения, също следва да бъдат изключени от обхвата на настоящия регламент. Въпреки това правото, посочено в настоящия регламент като приложимо към наследяването, следва да определя дали дарения или други форми на разпореждания inter vivos, пораждащи вещни права преди смъртта, следва да бъдат възстановени или отчетени за целите на определянето на дяловете на бенефициерите в съответствие с приложимото към наследяването право.

[…]

(34) В интерес на хармоничното функциониране на правосъдието следва да се избягва постановяването на несъвместими решения в различните държави членки. За тази цел в настоящия регламент следва да се предвидят общи процедурни правила, сходни с правилата от други правни инструменти на Съюза в областта на съдебното сътрудничество по гражданскоправни въпроси.

[…]

(59) В контекста на общата цел — взаимно признаване на решения, постановени в държавите членки по въпросите на наследяването, независимо от това дали решенията са постановени по исково или охранително производство, настоящият регламент следва да предвиди норми относно признаването, изпълняемостта и изпълнението на решения, подобни на нормите, предвидени в други правни инструменти на Съюза в областта на съдебното сътрудничество по гражданскоправни въпроси“.

4 Член 1 от този регламент, озаглавен „Приложно поле“, гласи:

„1. Настоящият регламент се прилага при наследяването в случай на смърт. […]

2. От приложното поле на настоящия регламент са изключени:

[…]

д) задълженията за издръжка извън произтичащите в случай на смърт;

[…]

ж) права и имущества, възникнали или прехвърлени по различен от наследяване начин, например чрез дарение, съсобственост на няколко лица, която се прехвърля в полза на преживелия, пенсионни планове, застрахователни договори и договорености от подобно естество, без да се засяга член 23, параграф 2, буква и);

[…]“.

5 Член 3 от посочения регламент, озаглавен „Определения“, в параграф 1, буква а) предвижда:

„За целите на настоящия регламент:

а) „наследяване“ означава наследяване на имущество на починало лице и обхваща всички форми на прехвърляне на активи, права и задължения в случай на смърт, независимо дали чрез доброволно прехвърляне по силата на разпореждане с имущество в случай на смърт или чрез прехвърляне по наследяване при липса на завещание“.

6 Съгласно член 4 от същия регламент, озаглавен „Обща компетентност“, съдилищата на държавата членка на обичайното местопребиваване на починалия към момента на смъртта му са компетентни да се произнасят по въпроси, свързани с наследяването на имуществото на починалия като цяло.

7 Член 21 от Регламент № 650/2012 е озаглавен „Избор на приложимо право“ и в параграф 1 предвижда:

„Освен ако в настоящия регламент не е предвидено друго, приложимото право по въпросите, свързани с наследяването като цяло, е правото на държавата на обичайно местопребиваване на починалия към момента на смъртта му“.

8 Член 22 от този регламент, озаглавен „Избор на приложимо право“, гласи в параграф 1:

„Всяко лице може да избере за приложимо право по въпросите, свързани с наследяването му като цяло, правото на държавата, чийто гражданин е към момента на избора или към момента на смъртта.

[…]“.

9 Член 23 от посочения регламент е озаглавен „Обхват на приложимото право“, в параграфи 1 и 2 предвижда:

„1. Правото, определено съгласно член 21 или 22, урежда наследяването като цяло.

2. Това право урежда по-специално:

[…]

з) частта от наследственото имущество, която подлежи на разпореждане, запазените части и други ограничения относно разпореждането със собственост при смърт, както и претенциите, които близки на починалия лица могат да имат спрямо наследственото имущество или наследниците;

и) задълженията за възстановяване или отчитане на безвъзмездни прехвърляния, когато се определят дяловете на различните бенефициери;

[…]“.

Австрийското право

10 Член 677 от Allgemeines Bürgerliches Gesetzbuch (Общ граждански кодекс) в редакцията, приложима в спора по главното производство (наричан по-нататък „ABGB“), гласи:

„1. На близко на починалия лице, което в продължение на най-малко шест месеца през последните три години преди смъртта му е полагало грижи за него, които не са в незначителна степен, се дължи завет по закон, доколкото не е направено дарение или не е договорено възнаграждение.

2. Полагане на грижи е всяка дейност, която има за цел да осигури, доколкото е възможно, необходимите грижи и помощ за лице, което се нуждае от чужда помощ, както и да подобри възможността за водене на самостоятелен живот, съобразен с нуждите.

3. Близки са лицата от кръга на законните наследници на починалия, техният съпруг или съпруга, регистриран или несемеен партньор и техните деца, както и несемейният партньор на починалия и неговите деца“.

11 В член 678 от ABGB се предвижда:

„1. Размерът на завета се определя според естеството, продължителността и обхвата на грижите.

2. При всички положения заветът се дължи наред със запазената част, а наред с други облаги от наследството не се дължи само ако починалият е разпоредил това. Заветът може да бъде отменен само ако са налице основания за лишаване от наследство“.

Спорът в главното производство и преюдициалният въпрос

12 От акта за преюдициално запитване е видно, че бившата партньорка на SM е починала през 2021 г. и че до датата на смъртта си тя е пребивавала в Австрия.

13 С решение на Bezirksgericht Zell am See (Районен съд Цел ам Зее, Австрия) наследството на починалата е разпределено на XK, TR и VQ, като и тримата пребивават в Германия.

14 SM, който е подпомагал починалата в качеството си на лице, полагащо грижи през трите години преди смъртта ѝ, иска да му бъде изплатена сумата от 57 200 EUR, която би му била дължима като помощ, която е оказал на починалата по време на живота ѝ, като се позовава в това отношение на член 677 от ABGB, който на това основание предвижда предоставяне на „завет по закон“ (наричан по-нататък „разглежданата в главното производство мярка“).

15 Landesgericht Salzburg (Областен съд Залцбург, Австрия) отхвърля подадената в тази връзка жалба на SM поради липса на международна компетентност. Той приема, че макар разглежданата в главното производство мярка, наистина да се представя в националното право като завет по закон, в действителност тя има за цел да компенсира подкрепата, оказана от полагащия грижи на починалия, докато той е бил жив. Следователно, според този съд, такава мярка следва да бъде квалифицирана като вземане по облигационното право и следователно не попада в приложното поле на Регламент № 650/2012.

16 SM обжалва това решение пред Oberlandesgericht Linz (Висш областен съд Линц, Австрия), който с решение от 12 юни 2024 г. уважава жалбата. Този съд приема по същество, че приложното поле на Регламент № 650/2012 обхваща всички гражданскоправни аспекти на наследяването. Тъй като обаче разглежданата в главното производство мярка представлява завет по закон, чийто характер е сходен на запазена част, обстоятелството, че основанието на това право е възникнало приживе на починалия, не може, според този съд, да оправдае изключването на приложението на този регламент. При тези условия посочената юрисдикция приема, че е компетентна да се произнесе.

17 XK, TR и VQ подават касационна жалба пред Oberster Gerichtshof (Върховен съд, Австрия), който е запитващата юрисдикция, срещу решението на Oberlandesgericht Linz (Висш областен съд Линц). Те поддържат по същество, че разглежданата в главното производство мярка не попада в приложното поле на Регламент № 650/2012.

18 За сметка на това SM твърди, че тази мярка е сходна на правото на наследник със запазена част, и следователно трябва да се счита, че попада в обхвата на понятието „наследяване“ по смисъла на Регламент № 650/2012.

19 В този контекст запитващата юрисдикция иска да се установи дали посочената мярка попада в приложното поле на Регламент № 650/2012, и по-специално на член 4 от него.

20 В това отношение тази юрисдикция посочва най-напред, че съгласно австрийската правна уредба разглежданата в главното производство мярка представлява завет, възникнал независимо от всякакви завещателни разпореждания на починалия. Тази мярка би могла да се сравни със запазената част, в допълнения към която тя можела да се предостави, доколкото бенефициерът би могъл да бъде лишен от него само при наличие на основание за лишаване от наследство. Въпреки това би могло да се направи аналогия и с правилата на договорното право или с неоснователното обогатяване, доколкото посочената мярка има за цел да възнагради определени услуги. Освен това запитващата юрисдикция счита, че тази мярка ограничава автономността на волята на лицето по отношение на съдбата на неговото наследство.

21 По-нататък тази юрисдикция уточнява, че в доктрината има различия по въпроса дали такава мярка попада в обхвата на наследственото, или на облигационното право.

22 Накрая, посочената юрисдикция подчертава, че в крайна сметка е склонна да приеме, че мярка като разглежданата в главното производство попада в обхвата на понятието „наследяване“ по смисъла на член 4 от Регламент № 650/2012. В това отношение тя се позовава, от една страна, на свързаните с нея наследственоправни последици, и от друга страна, на възприетото в практиката на Съда широко тълкуване на понятието „наследяване“ по смисъла на този регламент.

23 При тези обстоятелства Oberster Gerichtshof (Върховен съд) решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Трябва ли член 4 от [Регламент № 650/2012] да се тълкува в смисъл, че е налице „въпрос, свързан с наследяването“, когато е предявена претенция за признаване на завет за полагане на грижи (Pflegevermächtnis) съгласно член 677 от [ABGB]?“.

По преюдициалния въпрос

24 В самото начало следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика в рамките на въведеното с член 267 ДФЕС производство за сътрудничество между националните юрисдикции и Съда задачата на последния е да даде на националния съд полезен отговор, който да му позволи да реши спора, с който е сезиран. С оглед на това при необходимост Съдът може да преформулира въпросите, които са му зададени. Освен това може да се наложи Съдът да вземе предвид норми от правото на Съюза, които националният съд не е посочил във въпроса си (вж. в този смисъл решения от 20 март 1986 г., Tissier, 35/85, EU:C:1986:143, т. 9, и от 5 декември 2019 г., Centraal Justitieel Incassobureau (Признаване и изпълнение на финансови санкции), C-671/18, EU:C:2019:1054, т. 26 и цитираната съдебна практика).

25 Всъщност обстоятелството, че запитващата юрисдикция формално е посочила във въпросите си определени разпоредби на правото на Съюза, не е пречка Съдът да ѝ предостави всички насоки за тълкуване, които могат да бъдат полезни за решаването на спора в главното производство, като извлече от цялата информация, предоставена от запитващата юрисдикция, и по-специално от мотивите на акта за преюдициално запитване, разпоредбите от правото на Съюза, които изискват тълкуване предвид предмета на спора (вж. в този смисъл решения от 29 ноември 1978 г., Redmond, 83/78, EU:C:1978:214, т. 26, и от 22 януари 2026 г., Secab, C-423/23, EU:C:2026:32, т. 29).

26 В това отношение от акта за преюдициално запитване е видно, че с въпроса си запитващата юрисдикция иска да се установи дали разглежданата в главното производство мярка попада в обхвата на понятието „наследяване“ по смисъла на член 4 от Регламент № 650/2012, който установява обща компетентност на съдилищата на държавата членка на обичайното местопребиваване на починалия към момента на смъртта му, да се произнасят по въпроси, свързани с наследяването на имуществото на починалия като цяло. Следователно този въпрос предполага също да се прецени дали мярка като разглежданата в главното производство попада в приложното поле на този регламент, определено в член 1 от него. Освен това е важно да се вземе предвид член 3, параграф 1, буква а) от посочения регламент, който определя понятието „наследяване“. Следователно поставеният от запитващата юрисдикция въпрос предполага тълкуване на член 4 във връзка с член 1 и член 3, параграф 1, буква а) от същия регламент.

27 Освен това, що се отнася до разглежданата в главното производство мярка, от акта за преюдициално запитване е видно, че австрийското законодателство предоставя завет след смъртта на лице, чието наследство е открито, независимо от всякакви завещателни разпореждания на починалия, на някои негови близки, за подкрепата, която са му оказали през определен период преди смъртта му, когато за тази подкрепа не са получили нито дарение, нито възнаграждение. Освен това заветът във всички случаи се дължи в допълнение към запазената част, а бенефициерът може да бъде лишен от него само при наличие на основание за лишаване от наследство.

28 Ето защо следва да се приеме, че с въпроса си запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 4 във връзка с член 1 и член 3, параграф 1, буква а) от Регламент № 650/2012 трябва да се тълкува в смисъл, че в обхвата на понятието „наследяване“ по смисъла на член 4 попада завет по закон, който се предоставя след смъртта на лице, чието наследство е открито, независимо от всякакви завещателни разпореждания на починалия, на някои негови близки за подкрепата, която са му оказали през определен период преди

смъртта му, когато за тази подкрепа те не са получили нито дарение, нито възнаграждение, като във всички случаи този завет се дължи в допълнение към запазената част, а бенефициерът може да бъде лишен от него само при наличие на основание за лишаване от наследство.

29 За да се отговори на поставения от запитващата юрисдикция въпрос, следва да се припомни, че при тълкуването на разпоредба от правото на Съюза трябва да се вземат предвид не само нейният текст, но и контекстът, в който се вписва, и целите на правната уредба, от която тя е част (решения от 17 ноември 1983 г., Merck, 292/82, EU:C:1983:335, т. 12, и от 8 май 2025 г., Pielatak, C-410/23, EU:C:2025:325, т. 54 и цитираната съдебна практика).

30 Що се отнася, на първо място, до текста на релевантните разпоредби на Регламент № 650/2012, следва да се припомни, че член 4 от него предвижда, че съдилищата на държавата членка на обичайното местопребиваване на починалия към момента на смъртта му са компетентни да се произнасят по „въпроси, свързани с наследяването на имуществото на починалия като цяло“.

31 Що се отнася до понятието „наследяване“ по смисъла на този регламент, следва да се отбележи, че съгласно член 1, параграф 1 от посочения регламент той се прилага при „наследяването в случай на смърт“.

32 Освен това в член 3, параграф 1, буква а) от Регламент № 650/2012 се уточнява, че за целите на този регламент понятието „наследяване“ означава „наследяване на имущество на починало лице и обхваща всички форми на прехвърляне на активи, права и задължения в случай на смърт, независимо дали чрез доброволно прехвърляне по силата на разпореждане с имущество в случай на смърт или чрез прехвърляне по наследяване при липса на завещание“.

33 Наистина, както отбелязва Комисията, текстът на немски език на член 1, параграф 1 и на член 3, параграф 1, буква а) от Регламент № 650/2012, които се отнасят съответно до приложното поле на този регламент, както и до съдържащите се в него определения, препраща към понятието „наследяване в случай на смърт“ („Rechtsnachfolge von Todes wegen“), докато в член 4 от този регламент, който урежда въпроса за общата компетентност на съдилищата на съответната държава членка, се посочва понятието „наследяване“ („Erbsachen“). Това обаче не променя факта, че в текстовете на много други езици на посочения регламент, по-специално на български, испански, датски, английски, френски, хърватски, италиански, литовски, малтийски, фински и шведски език, тези разпоредби не съдържат подобна терминологична разлика.

34 В това отношение от постоянната съдебна практика следва, че формулировката, използвана в текста на правна разпоредба на Съюза на един от езиците, не може да служи като единствена основа за тълкуването на разпоредбата или в това отношение да ѝ се отдава предимство пред текстовете на останалите езици. В случай на несъответствия между текстовете на различните езици съответната разпоредба трябва да се тълкува в зависимост от общата структура и целите на правната уредба, от която тя е част (решения от 27 март 1990 г., Cricket St Thomas, C-372/88, EU:C:1990:140, т. 18 и 19, и от 4 септември 2025 г., Hakamp, C-203/24, EU:C:2025:662, т. 34).

35 Във всеки случай нищо не позволява да се приеме, че законодателят на Съюза е възнамерявал да придаде на понятията „наследяване в случай на смърт“ и „наследяване“ по смисъла на Регламент № 650/2012 отделни значения, поради което следва да се приеме, че те съвпадат.

36 При това положение е важно също да се припомни, че член 1, параграф 2 от същия регламент изброява случаите на изключване от приложното му поле. По-специално член 1, параграф 2, буква ж) от Регламент № 650/2012 изключва от приложното му поле „права и имущества, възникнали или прехвърлени по различен от наследяване начин, например чрез дарение“. Освен това в член 1, параграф 2, буква д) от този регламент се уточнява, че са изключени и „задълженията за издръжка извън произтичащите в случай на смърт“.

37 Тези изключения обаче трябва да се тълкуват стриктно (вж. в този смисъл решение от 9 септември 2021 г., UM (Договор за прехвърляне на право на собственост при смърт), C-277/20, EU:C:2021:708, т. 34).

38 В това отношение Съдът вече е постановил, че разпоредба в договор относно наследяване, която се състои, подобно на дарение по смисъла на член 1, параграф 2, буква ж), в безвъзмездно прехвърляне, но поражда действие едва със смъртта на наследодателя, не попада в обхвата на това изключение, а в приложното поле на този регламент (в този смисъл решение от 9 септември 2021 г., UM (Договор за прехвърляне на право на собственост при смърт), C-277/20, EU:C:2021:708, т. 35).

39 Освен това е важно да се подчертае, че що се отнася до приложното поле на Регламент № 650/2012, Съдът се основава на констатацията, че основната цел на национална правна норма се отнася до наследяването на починалото лице, а не до въпросите, свързани с някое от изключенията, изброени в член 1, параграф 2 от този регламент, като въпросите, свързани с имуществения режим между съпрузи, за да приеме, че тя се отнася до наследяването за целите на посочения регламент (вж. в този смисъл решение от 1 март 2018 г., Mahnkopf, C-558/16, EU:C:2018:138, т. 40).

40 От това следва, че понятието „наследяване“ по смисъла на член 3, параграф 1, буква а) от Регламент № 650/2012 е определено широко, доколкото, както бе посочено в точка 32 от настоящото решение, то обхваща „всички форми на прехвърляне на активи, права и задължения в случай на смърт“, включително мерките, чиято основна цел се отнася до наследяването на починалото лице и които пораждат действие след смъртта на наследодателя.

41 На второ място, нищо в контекста, в който се вписват член 4 от този регламент, както и член 1 и член 3, параграф 1, буква а) от него, не опровергава това тълкуване. По-специално от съображение 9 от посочения регламент следва, че той трябва да се прилага към „всички гражданскоправни аспекти на наследяването на имуществото на починало лице, а именно всички форми на прехвърляне на активи, права и задължения в случай на смърт“. Освен това член 23, параграф 1 от същия регламент предвижда, че правото, определено съгласно член 21 или 22 от него, урежда „наследяването като цяло“.

42 Що се отнася, на трето място, до преследваните с Регламент № 650/2012 цели, от съображения 7 и 8 от него следва, че той по-специално цели да помогне на наследниците и заветниците, на други лица, близки на починалия, както и на кредиторите на наследството

да упражнят правата си в областта на наследяването с трансгранични последици и да позволи на гражданите на Съюза да уредят въпросите на своето наследство (решение от 21 юни 2018 г., Oberle, C-20/17, EU:C:2018:485, т. 49).

43 От друга страна, с оглед на общата цел на този регламент, посочена в съображение 59 от него, а именно взаимно признаване на решения, постановени в държавите членки по въпросите на наследяването, съображение 34 от посочения регламент подчертава, че последният цели да се избягва постановяването на несъвместими решения в различните държави членки. Тази цел е свързана с принципа за единство на наследяването, конкретизиран по-специално в член 23, параграф 1 от Регламент № 650/2012, който уточнява, че приложимото съгласно този регламент право урежда „наследяването като цяло“. Този принцип на единство на наследяването е в основата и на правилото, установено в член 4 от посочения регламент, доколкото и този член уточнява, че посоченото правило определя компетентността на съдилищата на държавите членки да се произнасят „по въпроси, свързани с наследяването […] като цяло“ (решение от 21 юни 2018 г., Oberle, C-20/17, EU:C:2018:485, т. 53—55).

44 От съдебната практика следва също, че за да допринесе за ефикасното разрешаване на споровете за наследяване, Регламент № 650/2012 цели да насърчи еднаквото третиране на наследяването. Така Съдът многократно е постановявал, че тълкуване на разпоредбите на Регламента, което би довело до разпокъсване на наследяването, би било несъвместимо с целите на посочения регламент (решение на Съда от 7 април 2022 г., V A и Z A (Субсидиарна компетентност в областта на наследяването), C-645/20, EU:C:2022:267, т. 37 и цитираната съдебна практика).

45 В случая, както следва от акта за преюдициално запитване, мярка като разглежданата в главното производство има за цел да компенсира някои предоставени услуги. Следователно на това основание тя представя определена аналогия с вземане, което попада в обхвата на облигационното право, доколкото има за цел да обезщети близките на починалия за оказваната му подкрепа, без да са получили приживе дарение или договорено възнаграждение.

46 Въпреки това от акта за преюдициално запитване става ясно, че тази мярка, независимо от квалификацията „завет“ съгласно националното право, има тясна структурна връзка с наследственото право, тъй като е предназначена да се прилага едва след смъртта на лицето, чието наследство се открива, и нейният режим изглежда тясно свързан с него. По-специално, приложимото австрийско право посочва, че посочената мярка се прилага независимо от всякакви завещателни разпореждания на починалия, и във всички случаи в допълнение към запазената част, както и че тя може да бъде отменена само при наличие на основания за лишаване от наследство. Освен това от разглежданата в главното производство мярка се ползват само близките на починалия лица, определени като принадлежащи към кръга на неговите законни наследници, техният съпруг или съпруга, регистриран или несемеен партньор и техните деца, както и несемейният партньор на починалия и неговите деца. От това следва, че основната цел на посочената мярка се отнася до правата на лицето, полагащо грижи, в рамките на наследяването.

47 Важно е също да се отбележи, че Регламент № 650/2012 не изключва изрично от приложното си поле мярка като разглежданата в главното производство и че също така не изглежда такава мярка да попада в обхвата на някое от изключенията, посочени в точка 36 от настоящото решение, или на някои от другите случаи на изключване, изброени в член 1, параграф 2 от Регламент № 650/2012.

48 Следователно с оглед на предоставените от запитващата юрисдикция данни изглежда, освен ако не се установи друго при проверките, които тя трябва да извърши, че същата мярка се отнася основно до наследяването за целите на Регламент № 650/2012.

49 От това следва, че с оглед на предоставените от запитващата юрисдикция данни мярка като разглежданата в главното производство попада в приложното поле на Регламент № 650/2012.

50 С оглед на всички изложени по-горе съображения на поставения въпрос следва да се отговори, че член 4 във връзка с член 1 и член 3, параграф 1, буква а) от Регламент № 650/2012 трябва да се тълкува в смисъл, че в обхвата на понятието „наследяване“ по смисъла на член 4 попада завет по закон, който се предоставя след смъртта на лице, чието наследство е открито, независимо от всякакви завещателни разпореждания на починалия, на някои негови близки за подкрепата, която са му оказали през определен период преди смъртта му, когато за тази подкрепа те не са получили нито дарение, нито възнаграждение, като във всички случаи този завет се дължи в допълнение към запазената част, а бенефициерът може да бъде лишен от него само при наличие на основание за лишаване от наследство.

По съдебните разноски

51 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (четвърти състав) реши:

Член 4 във връзка с член 1 и член 3, параграф 1, буква а) от Регламент (ЕС) № 650/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 4 юли 2012 година относно компетентността, приложимото право, признаването и изпълнението на решения и приемането и изпълнението на автентични актове в областта на наследяването и относно създаването на европейско удостоверение за наследство

трябва да се тълкува в смисъл, че

в обхвата на понятието „наследяване“ по смисъла на член 4 попада завет по закон, който се предоставя след смъртта на лице, чието наследство е открито, независимо от всякакви завещателни разпореждания на починалия, на някои негови близки за подкрепата, която са му оказали през определен период преди смъртта му, когато за тази подкрепа те не са получили нито дарение, нито възнаграждение, като във всички

случаи този завет се дължи в допълнение към запазената част, а бенефициерът може да бъде лишен от него само при наличие на основание за лишаване от наследство.

Подписи